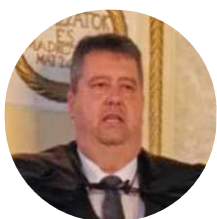

KALVÍN

2

VIDIEŤ KRISTA

3

VEĽKONOČNÁ
KÁZEŇ

4

DOTYK SRDCA

5

PO VEĽKEJ NOCI

5

SDM 2026

6

VEĽKÁ NOC 2026

7

BOH JE MI ŠTÍTOM

8

MODLITBA

Ján Šoltés

VIDIEŤ KRISTA

A MY SME DÚFALI, ŽE ON VYKÚPI IZRAEL. DNES JE VŠAK UŽ TRETÍ DEŇ, AKO SA TO VŠETKO STALO.

NIEKTORÉ Z NAŠICH ŽIEN NÁS AJ VYĽAKALI. PRED SVITANÍM BOLI PRI HROBE, A KEĎ NENAŠLI JEHO TELO, PRIŠLI A HOVORILI, ŽE SA IM ZJAVILI ANJELI A TÍ IM HOVORILI, ŽE ŽIJE.

NIEKTORÍ Z NAŠICH IŠLI K HROBU A ZISTILI, ŽE JE TO TAK, AKO POVEDALI ŽENY. NO JEHO NEVIDELI.“

(LK 24,21-24)

Milé sestry, milá bratia, keď z Golgoty zaznel Ježišov víťazný výkrik a naposledy vydýchol, jeho najbližší toto nespoznali ako jeho víťazstvo. Zlomení žiaľom odchádzali z miesta kríža a nik ani nepomyslel na vzkriesenie. Prázdny hrob ich skôr zmiatol než povzbudil – Peter odchádza v zmätku, ostatní v beznádeji.

Dvaja učeníci, kráčajú do Emauz a emotívne rozoberajú udalosti posledných dní. Cítia hlboký smútok a rozčarovanie – ich nádeje boli zlomené. Verš 21 vystihuje jadro problému: „My sme dúfali...“ Očakávali politického Mesiáša, ktorý zvrhne rímske panstvo a prinesie Izraelu slobodu. Ježiša videli cez vlastné predstavy, nie takého, aký bol.

Hoci im Ježiš opakovane hovoril o svojom poslaní, oni Ho vnímali len cez svoje túžby. Preto zostali po Jeho smrti sklamaní a bez smeru. Ich „dúfali sme“ naznačuje, že túžba po politickej záchrane im stále zostáva.

Učeníci prichádzajú do Emauz so smútkom, lebo Krista videli cez vlastné očakávania. Zlom prichádza až vtedy, keď im Ježiš vysvetľuje Písma a láme chlieb. Až vtedy ich oči vidia Mesiáša takého, aký je. Vidieť Krista cez Písmo a sviatosti je kľúčové.

Keď si vytvárame Ježiša podľa vlastných túžob, vzdalujeme sa Bohu a strácame smer. Ale keď prijmeme Ježiša takého, aký je, náš smútok sa mení na radosť, naša nevedomosť na múdrosť a naše kamenné srdce na živé.

Áno, pre našu hriechnosť je prirodzené vracieť sa k vlastným predstavám. No práve preto Kristus zomrel a vstal – aby sme ho mohli vidieť jasne. Tak ako učeníkom, aj nám dáva Ducha Svätého, ktorý nám pomáha poznať Ježiša ako Pána a Spasiteľa.

Nech nám Duch Svätý otvára oči, aby sme Krista nehľadali v obrazoch svojich túžob, ale v pravde evanjelia. Nech Ho vidíme ako živého Pána, ktorý premohol smrť, obnovuje naše srdcia a dáva pravý život.

A keď Ho takto spoznáme, môžeme mu naplno odovzdať svoj život – v dôvere, radosti a vďačnosti.

Péter Kozár

VEĽKONOČNÁ KÁZEŇ

VEČER, V TEN ISTÝ PRVÝ DEŇ PO SOBOTE, KEĎ BOLI UČENÍCI ZO STRACHU PRED ŽIDMI ZA ZAVRETÝMI DVERAMI, PRIŠIEL JEŽIŠ, STAL SI DOPROSTRED A POVEDAL IM: „POKOJ VÁM!“

KEĎ TO POVEDAL, UKÁZAL IM RUKY A BOK.

UČENÍCI SA ZARADOVALI, KEĎ VIDELI PÁNA.

JEŽIŠ IM ZNOVA POVEDAL:

„POKOJ VÁM! AKO MŇA POSLAL OTEC, TAK JA POSIELAM VÁS.“

A KEĎ TO POVEDAL, DÝCHOL NA NICH A POVEDAL IM:

„PRIJMITE DUCHA SVÄTÉHO.

TÝM, KTORÝM ODPUSTÍTE HRIECHY, BUDÚ IM ODPUSTENÉ,

TÝM, KTORÝM ZADRŽÍTE, BUDÚ ZADRŽANÉ.“

(JN 20,19-23)

Milí Bratia a milé Sestry! Z Božej milosti ste počuli Ježišovo zaslúbenie o zoslaní Duchu-Radcu a príbeh, keď sa Zmŕtvychvstalý Pán ukázal svojim učeníkom. V duchu si dokážeme predstaviť tie vznešené chvíle, ktoré učeníkov naplnili pravou radosťou. Prvé veľkonočné ráno však bolo aj plné chvíľami neistoty a strachu. Prvými svedkami, ktorí stretli vzkrieseného Pána, boli ženy. Tie prišli k Ježišovmu hrobu ustarostené, lebo nevedeli, kto im odvalí kameň spred hrobu. Prví traja evanjelisti napísali, že kým ženy boli v rozpakoch, lebo nevedeli, kto si zobral Ježišovo telo z hrobu, zjavili sa im anjeli, oboznamujúc ich s radosťou zvestou, podľa ktorej Ježiš vstal z mŕtvych. Keď sa túto zvesť dozvedeli, bežali k učeníkom, ktorí však im veriť nechceli. Jeden z nich, Tomáš, dokonca radikálne tvrdil, že on neverí tomu, že Ježiš vstane z mŕtvych. V predošlých veršoch Ján opisuje, ako sa ukázal Pán Ježiš Márii Magdaléne.

Mária Magdaléna vzkrieseného najprv nespoznala; myslela si, že vidí záhradníka. Ale keď ju Ježiš nežne oslovil, hneď Ho spoznala, padla k Jeho nohám, osloviac Ho po hebrejsky Rabbúní, tj. Majstre! Takto uplynula prvá Veľkonočná nedeľa, a už sa schyľovalo k noci. Učeníci sa zhromaždili na jednom mieste. Jednak mali strach pred Židmi, ktorí ich prenasledovali, a jednak sa s úprimným srdcom tešili z toho, že ich Pán vstal z mŕtvych. Radosná zvesť ich potešila, ale spočiatku ťažko jej uverili. V ich srdciach sa odohrával neľútostný zápas viery s neverou a pochybnosťami. Z ľudského hľadiska sa im nečudujeme, veď Ježiša pochovali len pred dvomi dňami. Smútok, bolesť zo straty svojho Pána ešte bola príliš živá. Pred ich duchovnými očami sa odohrávali strašné okamihy Ježišovho trápenia na kríži, a vo svojich ušiach počuli Jeho bolestný výkrik: „Élí, Élí, lámá sabachtání? - Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ (Mt 27,46) Rozpomenu si aj na Jeho modlitbu za svojich nepriateľov, keď prosil nebeského Otca: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo činia!“ (Lk 23,34)

Učeníci bez svojho Pastiera boli ako ovce nestrážené, ale v ich srdciach nakoniec zvíťazila viera, a začali sa úprimne modliť. Vedeli, že Bohu milou obeťou je duch skrúšený, lebo Hospodin nepohrdne srdcom skrúšeným a zdrveným. (Ž 51,19) V okamihoch neistoty sa Boh sklonil k prvým učeníkom svojho Svätého Syna, a poslal k Nim ich milovaného Pána. Ježiš sa zjavil medzi nimi a oslovil ich. Aj v našom živote je nesmierne dôležité, aby nás Ježiš oslovil pravidelne; aby nás navštívil a láskyplne uistil o svojej blízkosti. Pán musí byť v centre nášho života každý deň; nikto s Ním nesmie pohŕdať, či hovoriť, že ja Ťa potrebujem len v nedeľu. Ježiš musí mať významné miesto aj vo všedných dňoch nášho života, veď je Pánom stvorenstva. Ako hovorí Pavel: „...mal podobu Božiu a svoju rovnosť s Bohom nepokladal za lúpež, ale vzdal sa hodnosti, vzal na seba podobu služobníka, a vo všetkom bol nám podobným okrem hriechu.“ (Fil 2,6-7) Pán Ježiš chce, aby sme Ho prijali do svojich srdc, lebo sme Jeho spasenými dieťkami. Podľa toho máme žiť a pôsobiť, rozmýšľať i konať. Strach opanuje človeka len vtedy, ak zabudne na skutočnosť, že Ježiš je s ním až do konca sveta. Len vtedy nás môže opanovať pocit neistoty, a potom nevidíme nič okrem starostí, neznášanlivosti a nesváru. Vtedy by sa bol človek najradšej schoval tak, ako prví učeníci. Ježiš poznal ich obavy, a preto sa zjavil uprostred nich, prehovoriac k nim.

Keď Ho učeníci zbadali, určite sa zľakli, ale Pán ich obdaril vytúženým pokojom. Riekol im: Pokoj vám! Ježišov príchod a Jeho slová stíšili ich obavy. Pokoj, čo nám môže darovať jedine Ježiš, potrebujeme aj my; asi oveľa viac, ako kedykoľvek predtým. Pán splnil svoje zaslúbenie dané učeníkom, vraviac: „Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam; nie ako svet dáva, vám ja dávam.“ Vzápätí im Pán ukázal svoje ruky a bok, čím dokázal, že vskutku vstal z mŕtvych. On je Slovom vteleným, ktorý svoj život položil na kríži, aby ho v tretí deň získal späť.

KÁZEŇ

Toto zázračné zjavenie sa po ôsmich dňoch zopakovalo, aby sa aj neveriaci Tomáš presvedčil o Ježišom vzkriesení. Zjavenie Ježišovo potrebovali vidieť všetci učeníci, aby sa upevnili vo viere. Vďaka Ježišovým slovám získali silu k zápasom, ktoré na nich čakali. Preto píše Ján, že „Zaradovali sa učeníci, keď videli Pána.“ Oni Ho videli na vlastné oči; my Ho zatiaľ vidíme len očami viery.

Hľadáme však stále na Pána Ježiša, lebo to potrebujeme k našim zápasom. On je našim najvyšším Lekárom, Veľkňazom i Priateľom, ktorý sa o nás príkladne stará. Hľadáme na nášho Spasiteľa, ktorý mocne zvíťazil nad smrťou, aby sme získali večný život. Akým srdcom sme oslavujeme Ježišovo vzkriesenie? Hľadáme svojimi očami viery na Ježiša Krista, ktorý nám dnes pokoj prináša tak, ako kedysi svojim prvým učeníkom? Nech naše Veľkonočné sviatky plynú v dôvernom a živom obecenstve s našim vzkrieseným Pánom! Nech náš večný Pastier prebýva v našich srdciach a s Jeho požehnaním kráčajme aj vo všedných dňoch!

Potom, čo učeníci videli Ježišove ruky a bok, On im opätovne vravel: Pokoj vám! Bolo to potrebné preto, aby úplne otvorili svoje srdcia pred Božím požehnaním. Museli sa upevniť vo svojej viere, a vedieť sa radovať z Ježišovho príchodu. Pokoj, ktorý nám Ježiš daruje, neznamena, že môžeme žiť nečinne, ba naopak: práve vtedy sa začína pravý kresťanský život pre učeníkov. Vzápätí ich Ježiš vyzve, aby sa pustili do misie, vraviac im: „Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.“ „Choďte teda, čiňte mi učeníkmi všetky národy, krstiac ich v meno Otca, i Syna, i Ducha Svätého.“ (Mt 28,19)

Nech nám Pán Boh žehná, aby sme vydávali mocné svedectvá o svojej viere a o svojom Vzkriesenom Pánovi. Veľkonočné sviatky sú totiž časom príhodným

k podávaniu úprimného svedectva a vyznania viery. Ježiš daruje učeníkom aj Ducha Svätého, čím ich splnomocňuje ku kresťanskej misii. Bez Ducha by učeníci nespĺnili svoje poslanie. Ak niekto prijme Pána Ježiša do srdca svojho, ten je zároveň obdarený Duchom Svätým. Okolo Pánovho stola počujeme zvesť o odpustení našich hriechov, sme pre Ježišove zásluhy ospravedlnení a Boh Otec zahľadá naše hriechy. Kráčajme v Ježišových šlapajach s Božím požehnaním, aby požehnanie Veľkonočných sviatkov nás sprevádzalo v našom každodennom živote! Amen.

Pomodlime sa

Opäť sa stíšime pred Tebou, Trojjediný Bože na výsostiach, chváliac Ťa v zhromaždení veriacich. Z Tvojej prevelikej milosti zaznelo životodarné Slovo, ktoré nás vedie k pravému nasledovaniu Krista Spasiteľa. Pane, ďakujeme, že nikoho nenechávaš v obavách a neistotách. Vypočul si aj modlitby apoštolov, a obdaril si ich vnútorným pokojom. Ďakujeme, že nebeský pokoj daruješ aj nám skrze Ducha Svätého, a zveruješ do našich rúk dôležité poslanie. Prosíme, učiň tieto sviatky požehnanými. Posväť následníkov Tvojich, aby s čistým a úprimným srdcom vyznávali svoju vieru a privádzali k Tebe tých, ktorí Ťa túžia spoznať a v Tvojej blízkosti prebývať. Naplň naše srdcia živou vierou i nádejou. Pre Ježišove zásluhy posväť naše zhromaždenie a udeľ nám Tvoju milosť a zhovievavosť, Otče. Objímaj Tvojou stvoriteľskou láskou všetkých, ktorí Ťa milujú, Tvoje meno vzývajú a Tvoju svätú tvár hľadajú. Skloň sa k malým i dospelým, k zdravým a nemocným, k vedeným i vedúcim; požehnaj naše rodiny, rodinné príbytky i zbory a celú svoju svätú matkocirkev. Pre zásluhy Pána Ježiša Krista prosíme: milostivo vyslyš naše modlitby, Otče. Amen.

Irena Bittová

Jak obsiahnúť Ťa Pane bytia
hľadám slovo v srdci svojom,
ktoré by chcelo vzlietnuť
kdesi výš a výš, tam potešíť sa
Tvojim pokojom.

DOTYK SRDCA

Dávaš nám dni tu na zemi,
aj zdá sa nám, že múdri sme,
no večer, keď sa obzrieme späť,
vidíme Pane, jak nedokonalí sme.
Tvoja obeť na kríži
stále nepochopiteľná nám je,
ale ja v tejto obeti hľadám
Tvoj dotyk srdca,
života môjho žehnanie.

PO VEĽKEJ NOCI

Ján Janovčík

Cirkev i v povelkonočnom období žije a môže žiť len z veľkonočného posolstva. V niekoľkých poznámkach sa vráťme ani nie k samotnému faktu vzkriesenia, ale skôr k niektorým dôsledkom, ktoré z neho i pre nás vyplývajú, a to na pozadí známeho príbehu o „Emauzských učeníkoch“ z Lk 24. Ježiš vstal z mŕtvych, ale dvaja Jeho učeníci odchádzajúci z Jeruzalema o tom nevedia. A tak žijú, putujú, rozprávajú, akoby to nebola pravda. Nezdá sa vám, že niektorí kresťania si takto počínajú až dodnes? Aj po Veľkej noci žijú tak, akoby veľkonočné posolstvo nebolo skutočnosťou. Nádejou i pre nás je to, že vzkriesený Ježiš koná stále tak, ako vtedy, keď „sa priblížil a šiel s nimi“ (v 15). Emauskí učeníci získali istotu o Jeho vzkriesení až vtedy, keď, keď Ho po Jeho výklade Písma (v 27), pri ktorom ako neskôr vyznávajú, v nich horelo srdce (v 32) – pozval k sebe (v 29). On sa dal pozvať a z hosťa sa zrazu stáva Hostiteľ, ktorý „vzal chlieb,

dobrorečil, lámal a podával im (v 30). Vtedy sa im otvorili oči a spoznali Ho“. (v 31).

Na Veľkú noc sme v našich zboroch slávili Večeru Pánovu. Bol to i pre nás hod pri ktorom sme mohli v znakoch chleba a vína prijímať skrze vieru Jeho a to, čo On pre naše spasenie nám svojou obeťou na kríži pripravil. Ale kto počul zvesť o tom tak, že v ňom horelo srdce a kto vierou videl Vzkrieseného, ten už nemôže ináč, len ako tí dvaja vrátiť sa k svojim, do rodiny zboru a cirkvi. Kto sa do rodiny zboru pravidelne nevracia, ale zostáva mimo nej, prípadne sa tam vráti až o rok (žiaľ, aj to sa stáva), ten si možno uspokojil svoje svedomie, že si splnil povinnosť, ale pravý a trvalý pokoj nezískal. Len ten, kto sa s radosťou vracia tam, kde sú zhromaždení ostatní učeníci, ktorí si vzájomne slúžia na utvrdenie a posilnenie viery veľkonočným posolstvom, „vskutku vstal Pán“ (34-35), len ten i po Veľkej noci žije z posolstva Veľkej noci.

Juraj Gajdošoci

SDM 2026

Svetový deň modlitieb
2026

„Poďte ku mne... Ja vám dám odpočinúť“
(Matúš 11, 28 - 30)

Prípravili kresťanské ženy z Nigérie

Dátum: 7.3.2026 o 15:00 hod.

Miesto: Chrám Narodenia Presvätej Bohorodičky
gréckokatolícka farnosť Michalovec, J. Hollého č.4

VEĽKÁ NOC 2026

Juraj Gajdošoci

**ANJEL POVEDAL ŽENÁM: VY SA NEBOJTE, LEBO VIEM, ŽE HĽADÁTE JEŽIŠA, TOHO UKRIŽOVANÉHO!
NIET HO TU, LEBO VSTAL, AKO BOL POVEDAL;
POĎTE, VIĎTE MIESTO, KDE LEŽAL.**

(MT 28,5-6)

Bratia a sestry v Pánovi, Písmo nás uvádza do času, keď bol vzkriesený Pán Ježiš, už je po kríži, po ponižovaní, po bičovaní, po pľuvancoch, po pohrdaní. Je prvý deň po sobote, práve svitá a k hrobu Pána prichádzajú Mária Magdaléna a iná Mária. Chcú pozrieť hrob, kde leží ich milovaný Ježiš. Nečakali, že nastane veľké zemetrasenie a anjel Pánov zostúpi z neba, odvalí kameň z otvoru hrobu a sadne si naň. Majú jedinečnú možnosť vidieť Ježišov hrob zvnútra, nielen z vonku. Samotný anjel ich povzbudzuje, aby pristúpili bližšie a videli miesto, kde ležal. Čo by sme dali za ten svätý pohľad do hrobu Jozefa z Arimatie, do hrobu Pána Ježiša. Ženy majú všetko, čo zažili a videli rozpovedať učeníkom. Pán Ježiš bol vzkriesený a to sa musí rozniešť do celého sveta. Uvedomme si aj teraz, že niet väčšej dejinnej udalosti ako je táto.

Ženy vyslané anjelom odchádzajú rýchlo od hrobu so strachom i veľkou radosťou, bežia to zvestovať Jeho učeníkom. Samozrejme, že majú strach s toho, čo sa deje, ale majú i veľkú radosť. Ich strach nie je veľký, väčšia je ich radosť. Sú situácie, keď sa v nás mieša pocit strachu s pocitom radosť. Sme zmätení a rozpoltení z danej situácie. Na tejto ceste, keď išli zvestovať, ajhľa stretol sa s nimi Ježiš a pozdravuje ich. Oni pristupujú, objali Mu nohy, klaňajú sa. Pán Ježiš ich povzbudzuje, aby sa nebáli, majú ísť zvestovať Jeho bratom do Galilei. Tam sa s Ním stretnú a na vlastné oči Ho uvidia.

Jeden z veľkých odkazov Veľkej noci je nebáť sa. Čo nám bratia a sestry naháňa strach? Je to isto hrob, svetská moc, akou boli vtedy Rimania, či zlostní Židia. Ustrašené ženy sa tu stávajú nositeľkami tej najväčšej senzácie. Neexistuje lepšia správa pre ľudí celého sveta, než tá, že Ježiš bol vzkriesený. Ženy sú nositeľkami preradostnej zvesti, zrodu nového života, obetavé a starostlivé matky, ošetrovatelky nemocných, ale často aj ľuďmi hlbšej viery. Pána Ježiša nie raz obklopovali ženy, ktorým On dával nový začiatok. Zastal sa ich a rozprával s nimi.

Pri hrobe na mieste, ktoré patrí smrti, znie veľkonočné milé slovo: „Nebojte sa!“ Je to nebeské povzbudenie pre nás pre všetkých i dnes. Koľko krát sa bojíme o seba, o blížnych, ale aj o cudzích ľudí. Nebáť sa, to sú slová anjela, Božieho vyslanca. Čo môžeme sledovať? Najprv to,

že sme vyzvaní žiť bez strachu. Uvedomme si, že Boh sa ničoho nebojí. Všetko má pod nohami, aby mocne vládol nad celým stvorenstvom. My uctieваме mocného Boha, On má moc na nebi aj na zemi. Nebáť sa je veľké umenie viery. Boh môže konať práve tam, kde my vidíme koniec. Ženy sa vybrali k mŕtvemu, sú iba ľudia a tak to aj berú. Odchádzajú v presvedčení viery, že Pán žije. V tej chvíli nie je nič dôležitejšie a radostnejšie. Dôležitý poznatok je, že Pán Ježiš vie aj o našich hroboch. Aj kvôli nám vystúpil na Golgotu k tomu prostrednému krížu, aby tam zahynul. Posledné slovo už nemá smrť, ale všemohúci živý Boh. Anjel pozýva ženy, aby podišli k hrobu pozrieť na miesto, kde ležal. Ľudia, ženy smú vidieť na vlastné oči miesto, kde ležal. Určite to bol ohromujúci pohľad v záhrade Jozefa z Arimatie. Pán Ježiš nie je v hrobe. Aká to bázeň musela naplniť srdcia žien. Ponáhľali sa k učeníkom, aby toto odovzdali. Už sa neboja, posmelené Božou mocou žijú inak. My rovnako prežívame takú tajomnú premenu, ktorá nás vedie zo zeme do neba. Zo strachu a nepokoja do radosti. Boh je vždy silnejší než hrob. Vidíme hroby, ktoré sú okázalé, bohato vyzdobené, ale i zabudnuté a opustené. Nemá ich kto obriadiť, pokosiť, ozdobiť. Niekedy sa cintoríny nekosili ako dnes, raz za čas sa išlo s kosou alebo motykou urobiť poriadok. Významnejším ľuďom sa ukladali na dno hrobu železničné podvaly. Kamenné pomníky neboli, z dvora, keď sa konal pohreb sa nieslo drevo, asi metrový hranol, kde bolo meno, dátum narodenia a umrtia zosnulého človeka. V Bežovciach na cintoríne ich vidíme dodnes.

Náš svet je plný neistoty, ktorá sa na nás prenáša a dostáva sa nám pod kožu. V raji pri prvom hriechu sme práve toto chceli, aby nikto nerozhodoval za nás. Teraz by bol najlepší opačný stav, aby Boh stále rozhodoval v náš prospech, aby sme neboli nemocní, vydaní do rúk pokašiteľa. Radi by sme jedli zo všetkých stromov raja a nehanbili sa pred sebou. Nezávideli si, lebo každý by mal to, čo potrebuje. Peniaze by to neboli.

Nemáme sa obávať, Písmo učí, že sa nemáme báť človeka, ale Boha. Máme byť bohobojní, nie bezbožný a roztopašní. Niet Boha, to je typická reč blázna. Orientuje sa na seba a podľa toho žije.

Svätý Boh je silnejší než hrob. Náš dôvod nebáť sa je, že Kristus vstal z mŕtvych. Porazil smrť a dáva nám svoje víťazstvo. Jeho zmŕtvychvstanie je naša viera. Ako prežívali prvú Veľkú noc ženy, učeníci, máme v Písme. Podobá sa to na naše prežívanie Veľkej noci? Vieme, že niekto je v kostole, niekto na dovolenke, v kúpeľoch. Je to rôzne, ale každý je pánom svojho času, to sme chceli v raji. Ženy a učeníci už nemajú strach, vojaci, ktorí strážili hrob, boli ako mŕtvi. Chveli sa od hrôzy. Bolo to z toho, že Ježiš pre nich nič neznamená. Pre nich bol burič, zločinec, vyvrhel hodný opovrhnutia.

Veriaci sa radujú, neveriaci sa desia. Tak to bude pri druhom príchode Pána Ježiša.

Ženy musia byť ďalej smelé, veď s učeníkmi uvidia živého Ježiša. Uvidia svojho Pána z očí do očí.

Toho, ktorý zomrel na kríži a bol pochovaný všetci uvidia. Udalosť prázdneho hrobu nás pouča, že máme poslúchať Pána Ježiša. Sme v tom spolu so ženami a učeníkmi. Aj nám sa On vyjavuje v Písme.

Hovorí s ľuďmi vzkriesený a živý, je vždy ten istý. V Ňom sa nikdy nesklameme a máme skalu vekov. Je tu

čas na vieru, lásku a nádej. Všetky hroby sa raz otvoria, keď zaznie hlas trúby. Chystajme sa na to, že príde ako mocný víťaz a zoberie si nás, ako ženích svoju nevestu. Amen

Modlitba

Milostivý Pane Ježišu, v prvý deň po sobote prichádzajú ženy Mária Magdaléna a iná Mária pozrieť hrob. Vtedy nastalo zemetrasenie, lebo anjel Pánov zostúpil z neba, prišiel, odvalil kameň a sadol si naň. Aj my sme svedkami prevratnej udalosti, keď hrob Pánov je prázdny. To pre nás znamená, že ani naša viera nie je prázdna, slabá lebo stojí na tejto skutočnosti. Už nie nijaký dôvod na obavy, ale budme smelí a odvážni. Prosíme Pane, nech nás hreje pri srdci, že si našim Spasiteľom. Pomáhaj nám žiť ešte plnší život viery, ktorý nech je bez obáv. Pomôž nám Ťa nasledovať v dobrom i v zlom. Daj nám precitnúť z každého hriechu a pripravovať sa na Tvoj druhý zaslúbený príchod. Buď svetlom našich dní, ochrancom v nebezpečí, Pastierom našich duší. Prosíme, požehnaj veľkonočný čas, aby nám bol nekonečnou radosťou. Amen

BOH MI JE ŠTÍTOM

Ladislav Fričovský

Boh mi je štítom.
Kdesi to väzí vo mne samom –
hlbinná úzkosť pred neznámom.
Chveje sa lístok, keď potrasieš strom,
Boh mi je štítom –
istotu mám v Ňom!

Tam, kde je živý Pán.
Tam, kde je živý Pán,
všetko sa dáva do pohybu.
Dážď prší k nebesiam,
na piesku môžeš chytiť živú rybu.

Tam, kde je živý Pán,
nemožné na možné sa mení.
Noc planie plamom rán
a zrno klíči na kameni.

Tam, kde je živý Pán,
bezpečne doplávajú lode.
Plní sa prázdny džbán
a slnko spieva o úrode.

Tam, kde je živý Pán,
i slza v oku perlou jasá.
Brána je dokorán v určený čas!
A verných čaká večná spása.

Tam, kde je živý Pán,
na prach sa mrvia hrobov steny.
Zakvitne holá stráň,
v pokore kľáčš pri prameni.

Ján Kalvín

Jeremiáš 17,15-21:

Pozri, títo mi hovoria: „Kde je slovo Hospodina? Nech sa splní!“

Nenaliehal som na teba so zlým úmyslom a po nešťastnom dni som netúžil. Ty vieš, čo vychádza z mojich úst, je to zjavné pred tebou.

Nebuď pre mňa postrachom, ty si mojím útočiskom v deň nešťastia.

Nech sa hanbia tí, čo ma prenasledujú, len nech sa ja nehanbím. Nech sa trasú oni, len nech sa ja netrasiem. Prived' na nich deň nešťastia, znič ich dvojnásobným úderom.

Toto mi povedal Hospodin: „Choď a postav sa do brány synov ľudu, ktorou vchádzajú a vychádzajú judskí králi, a do všetkých brán Jeruzalema.

A povedz im: „Počujte slovo Hospodina, judskí králi

a všetci obyvatelia Jeruzalema, ktorí vchádzate touto bránou.

Toto hovorí Hospodin: Dávajte na seba pozor: V sobotný deň nenoste náklad a neprinášajte ho do brán Jeruzalema.

Modlitba

Všemohúci Bože, je to síce tak, že si svojho proroka poslal pred dávnymi časmi, ale tiež chceš, aby sa aj v terajšom čase denne zvestovala Tvoja vôľa. Preto nám teraz dopraj, aby sme sa učili poslušne sa Ti podrobovať a nieť Tvoje bremeno s krotkosťou. Daj, nech sa Tvoje slovo u nás stretne s pravou úctivosťou a nech sa Ti podriadujeme, dokiaľ k nám hovoríš z ľudských úst, aby sme potom vo večnom blahoslavenstve tvárou v tvár uvideli Tvoju slávu a dokonca i počuli Teba samého a v počutí Tvojho hlasu našli onen pokoj, ktorého sa nádejame od Krista nášho Pána.

SOLI DEO GLORIA

KALVÍN - ZBOROVÝ LIST

VDÁVA: REFORMOVANÁ KRESŤANSKÁ CIRKEV NA SLOVENSKU – CIRKEVNÝ ZBOR MICHALOVCE.

REDAKČNÁ RADA: JURAJ GAJDOŠOCI, JAROSLAV BÁNOCI, JÁN ŠOLTÉS, TIMEA SOTÁKOVÁ, ĽUBICA HALÁSOVÁ.

ZODPOVEDNÝ REDAKTOR: JÁN ŠOLTÉS, E-MAIL: IXO@CENTRUM.CZ, JANCO.SOLTES@GMAIL.COM

ADRESA REDAKCIE: A. SLÁDKOVIČA 7, MICHALOVCE.

INTERNETOVÉ STRÁNKY ZBORU: WWW.KALVIN.SK

NEPREDAJNÉ

KALVÍNČEK

JÁKOB A RÁCHEL

Posledný príbeh sme mali o bratoch Ezávovi a Jákobovi, dvoch bratov, dvojčatá, kedy Ezáv mal získať výhody prvorodeného syna, avšak nakoniec otec Izák požehnal Jákoba. Ezáv znenávidel svojho brata Jákoba a rozhodol sa, že zabije svojho brata Jákoba. Preto Jákob odišiel k svojmu ujovi Lábanovi do Charánu a rozhodol sa tam zostať, kým sa Ezávov hnev nezmierni.

Na ceste k Lábanovi prenocoval Jákob pod šírym nebom, ľahol si na kameň a zaspal. Vo sne videl veľmi vysoký rebrík, ktorý siahal až po nebesá a po ktorom chodili hore a dole anjeli. Na konci rebríka stál Boh a povedal Jákobovi, že zem, na ktorej leží, dá jemu a jeho potomkom a požehná ho kamkoľvek pôjde. Keď sa zobudil, povedal si, že toto miesto je sväté, brána do neba. Vzal kameň, ktorý mal pod hlavou, postavil ho ako pomník a polial olejom.

Na ceste do Charánu sa zastavil Jakub na nejakom poli, uprostred ktorého bola studňa. Otvor do studne bol zavalený kameňom a pastieri každý deň kameň odvalili a napojili stádo a potom znovu dali kameň na otvor studne. Jákob pastierov pozdravil a prihovoral si im. Zistil, že sú s Charánu a Lábanu dobre poznajú, dokonca jeho dcéra Ráchel, prichádza napojiť svoje stáda oviec.

Jákob si sadol a počkal na Ráchel, kým neprišla bližšie ku studni. Veľmi sa mu páčila. Pomohol jej odvaliť kameň

zo studne a napojiť jej stáda, potom ju pobozkal a povedal jej, že je Jákob, syn Izákov a jeho matka Rebeka je sestra jej otca.

Ráchel to šla povedať svojmu otcovi, ktorý sa natešený utekal svojho synovca privítať. Jákob mu vyrozprával všetko, čo sa prihodilo medzi ním a Ezávom. Lában si ho nechal u seba a Jákob pre neho začal pracovať s dobytkom, pritom stále pozoroval Ráchel.

Po mesiaci služby povedal Lában Jákobovi, že nechce, aby slúžil u neho zadarmo a že si môže niečo od Lábanu vziať. Jákob uprel zrak na Ráchel a povedal Lábanovi, že bude u neho slúžiť sedem rokov, ak si môže za ženu zobrať Ráchel. Po siedmych rokoch Lában naozaj prichystal svadbu, ale dal mu za ženu svoju staršiu dcéru Leu, pretože v ich krajine bolo zvykom, že staršia dcéra sa vydávala prvá. Ženy boli naozaj veľmi zahalené, takže Jákob si to všimol až neskôr a nahneval sa na Lábanu. Ten mu ale sľúbil, že ak bude slúžiť u neho ďalších sedem rokov, dostane o týždeň za ženu aj Ráchel. Jákob súhlasil, lebo Ráchel veľmi miloval.

Lea vedela, že Jákob miluje Ráchel a bola veľmi smutná. Boh ju však vyslyšal a dala svojmu mužovi šesť synov a dcéru. Ráchel žiarlila na svoju sestru, pretože deti dlho nemala, ale tiež sa modlila k Bohu a nakoniec aj ona porodila Jákobovi syna Jozefa.

VIETE...

1. Ako sa volal Jákobov otec?
2. Ako sa volala Jákobova matka?
3. Ako sa volal Jákobov brat?
4. V ktorej krajine žil Lában?
5. Čo uvidel Jákob vo sne?
6. Kde prvýkrát uvidel Jákob Ráchel?
7. Ako sa volala staršia sestra Ráchel?
8. Koľko rokov pracoval Jákob u Lábanu za obe sestry?
9. Aké sviatky teraz slavíme?
10. Koľko dní pred týmito sviatkami sa drží pôst?

